

føjede til i det samme Interview: „Højre kan, som Situationen har udviklet sig, neppe strække sig længere. Jeg tvivler ikke om, at adskillige i Højre gerne gjorde det, for naar J. C. Christensens Forslag først var ført igennem, saa kunde mere af Landbefæstningen maaske komme efterhaanden. Men, som sagt, Højre er bundet. Det er min Mening, at hele det saakaldte Forsvarsspørgsmaal for Øjeblikket er uløseligt, og at man vil blive nødt til at lægge det hen og tage fat paa andre Opgaver. En forstandig og loyal Udenrigspolitik er for Resten mere værd for Landets Bestaaen end alle Fæstninger. Vi skulle ikke glemme 1807“. Faa Dage efter dannede den højtærede Konseilspræsident sit nuværende Ministerium, og i Dag stod han op og fordømte fuldkommen en Politik som den, han for tre Uger siden ganske havde knæsat, inden han endnu var bleven ganske klar over, at han skulde danne Ministerium sammen med den nuværende Forsvarsminister.

Man kan ikke lade være med at gøre den lagttagelse, synes jeg, i hvilken forunderlig Grad det offentlige Liv virker dragende paa de Mænd, som en Gang have deltaget deri. Alle vi, som sidde her, ere rimeligvis troldbundne; og hvis vi nogen Sinde skulde komme ud af den offentlige Virksomhed, ville vi formodentlig længes tilbage dertil, selv om vi søge at skjule det for andre som for os selv. Der blev sagt til den højtærede Konseilspræsident, at han havde forladt sit skønne Ledreborg for at kaste sig ind i det offentlige Liv. Men naar man ser, hvordan den højtærede Konseilspræsident er kommen ind i det offentlige Liv, saa se vi der et Eksempel paa, hvilken umaadelig dragende Magt det har. For man ser, at lige siden 1890 maa Forholdet have været det, at den højtærede Konseilspræsident har følt sig dragen i den Grad mod det offentlige Liv, at naar blot han kunde komme derind, kom det ham mindre an paa Maaden, hvorpaa han kom derind. Thi det er jo ganske klart, at i Begyndelsen af August Maaned, ja, en hel Uge ind i August Maaned, har den højtærede Konseilspræsident anset det for ganske vanvittigt at gaa ind i det offentlige Liv paa det Standpunkt, den højtærede Konseilspræsident nu staar paa. Men da forskellige Omstændigheder — maaske hvad han har hørt ved Hoffet, maaske hvad han har hørt af en ledende Landstingspolitiker af de frikonservatives Retning, maaske hvad han har hørt paa andre Maader, hvad ved jeg det — havde

overbevist ham om, at Maaden, hvorpaa han kunde komme ind i det offentlige Liv, var den, at han maatte alliere sig med den nuværende Forsvarsminister, gøre ham til Forsvarsminister og søge at gennemføre hans Forsvarsprogram — enfin, saa gjorde han ogsaa det. Saa dragende virker altsaa det offentlige Liv paa de Mænd, som en Gang have faaet den Smitte i sig, som vi, der sidde her i denne Sal, rimeligvis alle have i vort Blod.

Det hedder sig, at den højtærede Konseilspræsident snart vil gaa ud af det offentlige Liv. Det blev kundgjort i Regeringsbladene, saa snart den højtærede Konseilspræsident var tiltraadt. Det er imidlertid vistnok meget tvivlsomt, om den højtærede Konseilspræsident, selv om han i Øjeblikket selv tror paa det, saadan vil fare over vor politiske Himmel som et Stjernesked og saa slukkes igen. Naar det offentlige Liv en Gang har kaldt med en saa dragende Magt paa den højtærede Konseilspræsident, som det aabenbart har, saa vil det rimeligvis ogsaa sluge ham helt, og den højtærede Konseilspræsident vil formodentlig ikke gaa ud af det offentlige Liv, før Omstændighederne tvinge ham dertil. I denne Henseende vil den højtærede Konseilspræsident formodentlig være stillet akkurat ligesom alle vi andre. Hvis den højtærede Konseilspræsident skal faa en lang Virksomhed herinde i Rigsdagen, og det ogsaa skulde forundes mig at deltage deri, vil jeg imidlertid haabe, at vi ofte ville komme til at staa sammen, saaledes at den højtærede Konseilspræsidents Behændighed og Evner maatte komme den Politik til gode, jeg tjener. Og jeg kan ogsaa have alt muligt Haab derom. Den, som en Gang har kunnet slaa en Saltomortale, kan ogsaa slaa en til; hvem har vel nogen Sinde slaaet den sidste Saltomortale af de Mennesker, der overhovedet ere begyndte paa den Virksomhed.

Jeg skal efter saaledes at have sænket min Kaarde for den højtærede Konseilspræsident tillade mig at henvende mig til den højtærede Forsvarsminister og hans mærkelige Paastand om, hvorledes det nordre Fløjfort skal indrettes. Den højtærede Forsvarsminister har udtalt, at det nordre Fløjfort skal indrettes paa den Maade, at det skal være i to Dele, hvoraf den ene skal ligge ved Taarbæk Havn og skyde udover Vandet langs Kysten, og den anden skal være et Haubitsbatteri, som skal ligge i et Hul omtrent ved Taarbæk Kapel; og disse Haubitsere skulle være opstillede saaledes, at de skulle kun kunne